

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Kormos zsákmány**

1. Kormos zsákmány

Mirella

Mirella nem teketóriázott, határozott léptekkel nyitott be a mészégető roskatag konyhójába. A félhomályban gubbasztó öreg gyanakvón markolta meg a piszkavasat, ám a nő szelíd mosolya és a ponyva alól előkerülő friss cipó illata gyorsabban jobb belátásra bírta, mint bármiféle fenyegetés. Borda csendes árnyékként vetette hátát az ajtófélfának, miközben a vacogó jobbágyfiú hálásan kucorodott a langyosodó kemence mellé.

- No, nem kell úgy nézni kelmednek, mintha maga a pesti hóhér toppant volna be! - csipkelődött Mirella meleg hangon, s már dobta is a száraz gallyakat a szikrázó parázsra. Míg a rotyogó kása gőze betöltötte a kormos helyiséget, s a ház lakói mohón nekiláttak az ételnek, Mirella figyelme a kemence melletti vakolt falzug felé fordult. Óvatosan kinyúlt, s a meglazult téglá mögött halkán koccant a fém. A kormos zugból egy rézpántos szelence került elő: benne lapult a Garai-udvar féltve őrzött, kényes lajstroma.

- Ez a csomag többet ér a legdrágább keleti fűszernél - suttogta Mirella az iratokat forgatva. Borda halk, elégedett morgással helyeselt. A veszélyes papírok végre biztonságba kerültek.